

2017. ÁPRILIS–JÚNIUS

JÓ PÁSZTOR

A JÓ PÁSZTOR ALAPÍTVÁNY LAPJA • 14. ÉVFOLYAM 4–6. SZÁM

„EMLÉKEZZ VISSZA AZ ÚTRA!”

A Biblia kifejezett parancsa az emlékezés, visszaemlékezés, megemlékezés. Ez persze soha nem nosztalgikus múltba révedés, sópánkodás, a „régii szép idők” emlegetése, hanem megerősödés, megújulás forrása, Isten tetteinek fölelmegetése, az Ő magasztalása, hálaadás, hűség-fogadalom, a jelen építése érdekében.

Általánosságban elmondható, hogy szívesebben emlékezünk a pozitív dolgokra, mint a gondokra, bajokra, csapásokra, betegsége, gyászra. A hívő embernek azonban nem lehet „világszemlélete”, hogy „csak a szépre emlékezem”. A negatív múltbeli eseményeknek is megvan a tanulsága, különösen a Róma 8,28 alapján, miszerint azoknak, akik Istent szeretik, minden a javukra van, javukat szolgálja. A szöveget helyesen értve: minden a javukra válik, minden „jóra jön”.

Előző számunkban emlékeztünk a reformáció 500. és Kornya Mihály halálának 100. évfordulójára. Ezekhez képest eltörpül a 10 év. Nem is akarunk ebből valami nagy ügyet csinálni, csak épp hálaadással emlékezni a 2007-es Szőkepusztai Konferenciára, amikor ünnepélyesen megnyitottuk az újjáépített kápolnát. Örömteli alkalom volt ez, hisz sok éve pusztult az imaház és mármár úgy tűnt, hogy teljesen elenyészik, mint a környező házak mind egyike. Egy kis képes-szöveges összeállítással emlékezünk a következőkben erre az eseményre, miközben tudjuk, hogy mennyi próbát kellett kiállnia a Szőkepusztai Gyülekezetnek a nagy gazdasági válság, a háború, a tévesztés során, s hogy hogyan kellett kivétel nélkül min-

denkinek elhagynia az otthont jelentő pusztát, és elindulnia új otthont keresni.

Az interneten visszakereshetők a gyülekezet történetével is foglalkozó cikkek a Jó Pásztor régi számaiban. (Akiket érdekel, és szeretnének új erőt meríteni a múlt eseményeiből, „lapozzanak bele” a következő elérhetőségen: www.jopasztor.baptist.hu/kiadvanyunk.)

Ennek a kis visszaemlékezésnek címét Gerzsenyi Sándor lelkipásztornak, lapunk kezdettől fogva lelkes irodalmi szerkesztőjének örök értékű énekszövegéből kölcsönöztem. (Baptista Gyülekezeti Énekeskönyv, 296). Nem szeretnék itt verselemzésbe bocsátkozni, bár megérné, inkább minden kommentálás nélkül közlöm a méltán népszerű ének szövegét.

A jubileumi konferencián sokszor fogjuk énekelni. (A kottás változat a 16. oldalon található.) Mindenkit szeretettel várunk.

*Dr. Almási Mihály
lelkipásztor, felelős szerkesztő*

*Emlékezz vissza az útra,
és Megtartódat áldd!
Bármilyen sok volt a próba,
Az mind javadra vált.
Kőszikla hús vizet ontott,
S a völgyben manna várt.
Bárhogy is tombolt az orkán,
Ő hű karjába zárt.*

*Szóljon az ének az Úrról,
Mert gazdag kézzel áld!
Zengjen a hangod a múlttól,
Ő mindig véled járt.
Bár vadul támad a Sátán,
De rajtad már nem győz.
Támogat, őriz a Krisztus,
A győztes égi Hős.*

*Úgy szeret, úgy nevel téged,
Mint atya gyermekét.
Gondosan ápol és gyógyít,
És szent kegyelme véd.
Hűséged jó kötelékét
Ne tépje semmi szét!
Szolgálj őt hűen a sírig,
És áldjad nagy kegyét!*

G. S.

Az újjáépített imaház átadási ünnepén hamarosan kezdődik a konferencia (2007. júl. 31.)

Imaházmegnyitás Szőkepusztán

– 2007. július 31. –

Néhány hónapja időről időre szorgos munka zaja veri fel a Libickozma melletti vadregényes erdőség csendjét. Imaház-felújító munka folyt eddig, és az eredmény csodálatos. Egykor Szőkepuszta tanyavilága volt itt. A huszadik század első felében itt éltek – baptisták lévén – kápolnát építettek istentiszteleti helyül, ahol hangozhatott az evangélium sokak megtérésére. A pusztán már egyetlen lakóház sincs évtizedek óta, de ez a kápolna mind a mai napig áll, dacolva az időjárás és különböző rendszerek viszontagságaival, mert az Úr őrizte szent hajlékát, bár a kápolnában közel ötven éve volt az utolsó istentisztelet...

Július utolsó vasárnapján az ünnepélyes imaházmegnyitóra

került sor. Már korán reggel megérkeztek a különféle szolgálatokat végző testvérek, hogy ki-ki vállalt feladatát ellássa. Kilenc óra táján megkezdődött a gyülekezés is az istentiszteletre. Autók végeláthatatlan sora érkezett a jó Atya által előző este frissen feloccsolt homokos dűlőúton, egyre csak töltve a parkolásra kijelölt helyeket. Az egész ország területéről, sőt Amerikából, Kanadából, Németországból és a szomszédos országokból is érkeztek vendégek.

Az erdő csendjét régen hallott, nem hétköznapi zajok verték fel. A több mint nyolcszáz fős gyülekezet a kápolna előtti szabad téren fél körben elhelyezett padokon és székeken helyet foglalva a Tóka Sza-

„Védett Zarándok Kápolna”

bolcs testvér által vezetett fúvós zenekar kíséretével énekelt. Dr. Almási Mihály testvér köszöntötte a vendégeket és vezette az istentiszteletet. Meghívott vendégek voltak: Horváth Gábor, Libickozma

Horváth Gábor polgármester üdvözlí a konferenciát

A nemzeti színű „bokréták”

A szalag átvágása

A szőkepusztaiak tanító nénije, Gál Józsefné (középen) is eljött Keszthelyről

Gerzsenyi Sándor „érkezik”, bent Samu Ferenc előző polgármester és felesége

Dr. Almási Mihály, dr. Kiss Ferenc, Huszta Csaba és Victor Kovats

polgármestere, Szászfalvi László református lelkész, a választókerület országgyűlési képviselője, valamint Gelencsér Attila a Somogy Megyei Közgyűlés elnöke. Hallhatunk az imaház és Libickozma történetéről, valamint az előkészületben lévő gyermekmissziós tervekről. A fűvósok kíséretével énekeltük Tóka Szabolcs testvér erre az alkalomra – a 27. Zsoltár szövegére – komponált remek Hála-dal című énekét, amelyet a Jó Pásztor legutóbbi számában is közöltünk. A rövid igehirdetés is a 27. Zsoltár alapján hangzott az Úr hatalmas tetteiről, melyekkel megtartotta a szőkepusztai imaházat és egy új misszió kibontakozását is Ő munkálja. A himnusz eléneklése után következett a kápolna megnyitása. Az első – 1931-ben Dr. Somogyi Imre által vezetett – megnyitó liturgiáját követve most is a 23. Zsoltárt olvasta Almási testvér és a nemzetiszínű szalagot átvágva immár harmadszor is használatba adta át a kívül-belül hóféhér imaházat.

A szabadtéri istentisztelet után a kápolnában rendezett gyülekezet és helytörténeti kiállítást nézhatték meg az érdeklődők. Itt volt lehetőség könyvek, kazetták és CD-k vásárlására a felállított könyvasztalnál. A kiállított tablók sorában volt egy Menyhárt Ferenc testvér által emlékezetből készített térkép, mely több mint hatvan szőkepusztai tanya elhelyezkedését mutatta be; és egy üres tábla, mely jelenléti ív gyanánt szolgált. Ez utóbbi kicsinek

bizonyult, mert nem fért rá mindenkinnek a neve.

Közben a bográcsokban készült finom ebéd vonzotta a jelenlévőket, hogy a szorgos profi szakácsok remekművét elfogyasszák. A nagy kondérokban gulyásleves, szürkemarhapörkölt, halászlé és birka-pörkölt készült. Dunaújvárosból friss kenyér és pogácsa érkezett, a monori testvérek pedig a köretet készítették: főtt burgonyát. Senki se maradt éhen ennyi finomság mellett, de minden elfogyott.

Délután fakultatív programok voltak: séta az Aranyos-patakhoz, a régi bemerítések színhelyére; barangolás az erdőben, vagy az éppen delelő szürkegulya megtekintése; a horgásztavak felkeresése és sok-sok beszélgetés rég nem látott ismerősökkel. Mindezek fénypontja a három órakor kezdődött, volt szőkepusztaiak és a baráti kör találkozója a felújított imaházban. A kezdő ének hangjaira, amely Tóka Szabolcs testvér zenei kíséretével igazi beharangozó énekké lett, ugyanúgy jöttek a „pusztaiak”, mint régen: kezükben Bibliával, énekeskönyvvel, csak kissé lassabban, görnyedten, illő tisztelettel átlépve a küszöböt Isten házában, mint régen. Micsoda meghatódottság, elérzékenyülés volt az arcokon, hogy annyi évtized után ismét az ősi falakon belül tarthattak istentiszteletet! Gyönyörűen szólt az elektromos orgona, de szívükben a régi harmónium hangja visszhangzott, és meglevenedett gyermek- és ifjúkoruk. De jöttek a fiatalok, a késői leszármazot-

tak, és sok érdeklődő is, hogy a falak mentén körbe elhelyezett padokon helyet foglalva, ősi titkot szimatolva, a múlt homályában megbúvó emlékek halványuló nyomaira bukkanjanak.

A bensőséges, sok énekléssel, bizonyágtétellel átszőtt istentiszteleten, testvéri beszélgetésen sok-sok kedves emlék fogalmazódott meg, amely hol könnyeket, hol mosolyt csalt az arcokra. Az alkalom végefelé az egyenkénti bemutatkozásnál a Szőkepusztán azelőtt soha nem járt szlovákiai Rausz János testvér párhuzamot vonva a bibliai és a mai történetek között, arra az ószövetségi ígére emlékeztette a jelenlévőket, amikor Izsák újra kiásta az Ábrahám kútjait, amelyeket a filiszteusok betemettek. Ahogyan az Újszövetségben említett Jákób kútjánál ült Jézus Krisztus, várva a samáriai asszonyra, úgy e kápolna is olyan kút, ahol a Mester ma is várja a szomjazókat, a megfáradtakat. Legyen sokak megtérésére és meglevenedésére a szépen felújított imaház, és a hozzá kapcsolódó gyermekmisszió is legyen Isten áldása!

A kápolna zöldre festett ablakain bekandikáló, fél karéjban őrt álló nyurga akácok lombja és a sudár vörösfenyők túlevelei magukba zárták a régen hallott, de most is lelkesen énekelt, kedves vasárnapi iskolás és „hithangos” énekeket. Egyetértőleg bólogattak, amikor kicsik és nagyok, ifjak és vének, fiatalok és középkorúak közösen, mély átérzéssel énekelték: „Isten áldjon, míg viszont látunk!”

HCS

Az ünnepi istentisztelet hallgatóinak egy része

BAPTISTA HAGYOMÁNYOK

Mit jelent nekem a hívő hagyomány? – Azokra a gyülekezetekre gondolok most, melyeknek jelentős részük volt abban, hogy kialakuljon hívő jellemem.

Az első: gyermekkorom gyülekezete. Hegyvidéki kisközség (falú). A lakosság nagyobb hányada református, a falú közepén egy jókora templommal. A katolikusoknak kis kápolnájuk van, szemben az imaházzal. A plébános a szomszéd településről járt át misézni, keresztelni, temetni. Az idősök elbeszéléseire emlékszem, miként alakult ott korábban baptista gyülekezet. Úgy mondjuk manapság, hogy „Kornya-módszer”. Vándor evangélisták, bibliaárusok járták a vidéket, eladtak egy-egy „könyv”-et, akit megfogott, azokból apróbb családi közösségek jártak össze, megbeszélni a nehezen érthető bibliai szöveget. – Életváltozások történtek egymás után.

Hagyománnyá vált, hogy csak az lehet gyülekezeti tag, aki „megtért”. Ennek külső jelei is voltak, mint – életváltozás, bűnösnek tartott szokások elhagyása: italozás, részegség, káromkodás, dohányzás, csalfa ígéretés és csábítgatás a másik nem irányába, stb. – És eleven kapcsolat a szépen növekedni kezdő gyülekezettel. Minden hívővé lett családtnak igénye támadt, hogy legyen „saját” Bibliája. „Kolportőr”-nek nevezett buzgó személyek járták a településeket, hozták a „szent” könyveket és szent tanításokat, hozták az új, kicsiny énekeket. Nem egyszer hosszabb ideig is maradtak, pl. egy-egy ünnepsorozat alkalmával.

Első Bibliámat – egy Újtestamentumot – egy Csordás bácsi nevű idősebb atyafitól kaptam, mert el tudtam olvasni a belső borítóra nyomtatott szöveget. Abból tanultam meg az én drága Úr Jézusom csodás tetteit és szeretetét.

Van egy patinás kifejezésünk: „Isten-tisztelet”. Ezt az összetett szót külön-külön kell értelmeznünk. Első lépés: Isten iránti mély-séges alázat és tisztelet. Népszokássá alakult a falunkban a férfiak között, hogy aki elment a templom mellett, megemelte a kalapját. A katolikusok pedig keresztet vetettek a kis kápolnájuk előtt. Bent pedig az „oltári-szentség” közelében. – Ameddig a déli harangszó elhallatszott a közeli dombok-völgyek között, a szőlőben vagy a szántón munkálkodó emberek megálltak egy pillanatra, és hangosan kimondták: „Hála Istennek!” – Saját szememmel láttam, hogy Lajos bácsi, gyülekezeti vén a földje sarkán ilyenkor letérdelt a porba, a rögre, és imádkozott, sőt, a Bibliájából is olvasott egy kis szakaszt.

Tisztelték Istent. A baptisták, beérkezve az imaházba, a helyükön letérdeltek és imádkoztak magukban. Így kezdték az istentiszteletüket. Ahogy növekedni kezdett hitéletük, egyre több közösségi alkalmat szerveztek. Vasárnap kétszer istentisztelet, mivel reggeltől estig nyugalomnap. Vasárnapi iskola az egész gyülekezet részvételével. Hétköznapi összejövetelek – imaházban, vagy „háznál”. Egyik este igemagyarázat, másikon imaközösség. Majd: nőegylet, lánykör, fiúkör, énekóra, zeneóra. – A falusi lelki élet a téli hónapokban igen sok közösségi alkalomra adott lehetőséget. Máskülönben sok területen „kalákában”, összefogva dolgoztak a „falusi népek”. Szüret, kukorica-fosztás, kender-művelés: tilolás, gerebenezés. Disznótoros, hangulatos, ünnepes hétköznapi, fonás-szövés-kézimunkázás (matyó-hímzés) a női nem számára. Mi, gyerekek is mindenben benne voltunk. – Amikor bekerültem a Szemináriumba, azokat a törülközőket vittem magammal, melyeket még én szőttem s.k. –

magamnak, gyermek-ifjúkoromban. Még a kosárfonást is megtanultam, vesszőből, hánccsból.

Hívő hagyománnyá lett a családok reggeli vagy esti közös „áhitata”. Bibliaolvasás, éneklés együtt, személyenkénti hangos imádkozás, egy-egy fejezet az „áhitatos” könyvekből. Ott ismerkedtem meg a nevezetes „Spurgeon bácsi”-val, az Aranysugarak és Harmatcseppek által.

Nem tudom, hová „fajult volna” az életem, ha nem ezeket kapom a drága Mindenhatótól, hogy ilyen legyen életem és jövőm megalapozása.

A gyülekezetek élete egyre elevenebbé változott. Két hívő hetilapra emlékezem: Békehírnök és Hajnalcsillag. Utóbbi gyermekújság. No és az időnként megjelenő Olvasd! nevezetű „szórolap”. Bibliai témájú versek kerültek szerte az országban, ez által a gyülekezetek birtokába és használatába. Szinte minden vasárnap verset mondtunk az egybegyűltek előtt, divatba jött a „csoportjelenetek” előadása, sok vendéget lehetett elhívni, vagyis evangelizálni. Egyszer-kétszer még a saját versem is bekerülhetett a repertoárba. Az éneklés külön áldások forrása lett mindenfelé. Énekkar létesült, nálunk fúvós zenekar alakult. Egyre több fiatalember megtanult harmóniumozni – a közös énekek kíséretére.

Növekedtek (számban és hatásban) a baptista gyülekezetek. Gazdagodott a „hagyomány-anyag”. A „körzet” gyülekezetei cserelátogatások alkalmain adták át egymásnak hitüket, boldogságukat, ismereteiket, tapasztalataikat. Közgyűlési adatok ránk maradt feljegyzései szerint a „századelőn” így alakult a létszám az országban: 1907-ben 12 ezer, 1910-ben 17 ezer, 1914-ben 23 ezer taglétszám. Ehhez nincs mit hozzáfűzni.

ADD TOVÁBB!

*Még az elmúlt évezredben
Hangzott vallomásom:
Én az Úr szolgálja leszek.
Nem nyugszom meg másón!*

*„Kit küldjek el?” – hangzott a szó.
„Ki menne el nékem?”
Én azt mondtam: Tiéd vagyok
Végleg és egészen!*

*Kaptam néhány talentumot.
Nem is tudom, mennyit.
Most aggódom. – Nem ástam el
A kincsemből semmit?*

*Életemben a „pénzváltók”
Csapatja vett körül.
Nekik adtam – Kamatozott?
A lelkem most örül.*

*Lehettem volna lelkesebb,
Sokkal szorgalmasabb...
Pedig nagyon igyekeztem.
Szívem majd meghasadt.*

*Öt kenyérem és két halam –
Vallom: kissé kevés!
De ő megsokasította.
Így lett „talán” elég.*

*Jár az óra. Fogy az időm.
Hunyo gyertyám serceg.
Kérlek, Uram, adj még nekem
Néhány múló „percet”.*

*Még legalább egy léleknek
Hadd vigyem el üdvöd!
Mindvégig úgy adjam tovább,
Hogy te magad küldöd.*

*(Öt szerény verses kötetem
baráti társaságában)*

G. S.

A „hagyományokat” én úgy értelmezem, hogy azok együttese nem egyéb, mint a baptista közösség – gyülekezetek – „jellemrajza”.

A hívők boldog emberek, átdotak és áldottak Isten oldalán. Evilági területen szorgalmasak és becsületesek, megbízható munkaerő, lelki-szellemi oldalon boldogan élő és szolgáló egyének és csapatok. Egyeseknek ismertük a hívők taborát. Létesültek ugyan ú.n. missziókerületek, ez azonban csupán az elérhetőség határain belüli munkaterületet jelentette.

Bemerítem (1946.) egy olyan gyülekezetben történt, ahol rendkívüli hang-anyaggal megáldott énekkar (kórus) működött. Időnként egy-egy országos hírű zene-mester (Tóth Gábor, Héthalmi P. Károly) jött gyülekezetünkbe, ott továbbképző napokat tartani. Az egyházkerületek „konferenciázó” helyeket alakítottak ki a gyülekezetek nagyobb találkozóira. Konferenciái „induló”-kat írhattak hozzáértő fiatal zenészek, karmesterek. Hetekig-hónapokig ezeket az énekeket zengtük, zúgtuk, harsogtuk – egyre szélesebb körökben, az egész országban.

Lobogó lelkesedéssel fogalmazott írásomban – úgy gondolom – eddig egy szó sem esett a napjainkban eléggé kiszélesedett és kiélesedett „hagyomány-vitáról”. – A baptista gyülekezetek általam megismert „jellemét” akartam közreadni.

Eddigi életemben mindig voltak példaképeim: személyek, eszmék, viselkedések, kis és nagyobb közösségek, munkacsapatok módszertana, stb. A bibliai példakép-névsor – „Zsidók Tizenegy!” – folytatásaként szoktam ezeket az általam ismert és szeretett „hithősöket” is emlegetni gyakorta. Egyébként is idén jubilálunk: Reformáció – Kornya Mihály évforduló – MABAVIT konferenciák. És még lehetne sorolni, területenként. Érdemes lenne leülni gyülekezete-

inkben, hogy közösen megbeszélhessük, mi az, ami jó, hasznos, áldásos és eredményes (volna, lenne, lehetne), ha összefogva és lelkesebben építenénk Isten most még ránk bízott Országát.

Nélkülünk is megvalósul! Erre a Szentírás a garancia. Beteljesednek az ígéretetek! – De milyen jó és üdvös lenne: velünk – együtt – kivétel nélkül!

Még egy kis záró sztori! – Amikor Édesanyám vidékről felköltözött otthonunkba, első alkalommal úrvacsorázott gyülekezetünkben azon a vasárnapon. „Száz éves szokása” szerint csinosan ünneplőbe öltözött a délelőtti istentiszteletre: Fekete szoknya, fehér blúz csipkegallérral, kis kézi táska... minden. Beérkezve az imaházba – körülvették a nőtestvérek, szeretettel ismerkedtek, beszélgettek vele. Az egyik korabeli asszonytárs kíváncsi érdeklődéssel kérdezte. Drága Jolánka néni! Talán gyászolni tetszik? Anyuka mondja: Igen. – És ki halt meg, ha szabad megkérdeznem. – Ki halt meg? Hát az Úr Jézus Krisztus. Meghalt bűneinkért, feltámadt megigazulásunkért. Órá emlékezünk ilyenkor mindig. De ezt ti is tudjátok. Arra szoktam gondolni, hogy ennyi tiszteletet és alázatot tőlem is megérdemel.

Egyik hagyományom, hozományom Édesanyámtól ez a piciny történetecske. Próbálok így gondolkodni, még mindig, amikor imaházba megyek – Még „vénkoromban” is csipkelődve rám szólnak testvér-barátaim: Sanyikám! De kiöltöztél! Nem a ti kedvetekért, mondom nekik, hanem Isten szentséges, áldott jelenléte miatt.

Így bandukolok, előre, hogy a bemerítés Jordánjától hamarosan a ragyogó „túlsó partra” érkezzem, hogy majd ott üdvözljenek az üdvözültek. Engem és minket, valamennyi megváltottak.

Gerzsenyi Sándor

Kicsiny és csekély dolgokban...

Akkor mindenki egyformán szegény volt Magyarországon. Nem mondták sohasem, hogy mennyi a munkanélküli, csökken-e vagy növekszik a számuk? Egyik korábbi hitoktató három apró gyermekével éppen úgy állástalanul nyomorgott, mint a „gazdák”, akiknek némi földjük még maradt. Adó, köteles beszolgáltatás, Béke-kölcsön kora volt akkor. Ha mindent beadtak, pótdót vetettek ki, és azonnal szállítottak (transzferáltak).

Semmire nem lehetett előre számítani. Mire szándéka megvalósulásának közelébe jutott valaki, a zsebébe nyúltak, mielőtt ott érezhette volna a pénzét. Az egykori baptista hitoktató a legvékonyabb testalkatú férfi volt az énekarban, ahol tenort énekelt. Volt három gyermeke. A felesége szoprán hangú kórista volt. Soha nem hiányoztak a kórusból. Mivel munka nem volt, ráértek megjelenni a gyülekezetben és a próbákon. Ami képtelenségnek tűnt, mindig volt miből adakozniuk is. A feleség soha nem zúgolódott, panasz sem hagyta el az ajkát. Különleges tehetsége volt, hogy verseket és énekeket is írt. A családi bútorok legféltettebb kincsén, egy kis harmóniumon játszott le, majd írta kottalapra az énekeit. Odafigyelt az igehirdetésre délelőtt, délután pedig elénekelte a frissen hallott tanulságokat. Például *az alkalmról*, ami csak egyszer van talán, és „gyorsan száll tovább”. Meg kell ragadni, bizonyosságot kell tenni, hátha az új alkalom valaki megtérését hozza el. A gyermekeknek meséket írt, előbb két fiának és egy leányának olvasta el, és ha látta, hogy saját gyermekei szeretik a történetet, akkor elajándékozta másoknak.

A gyülekezetben nem volt békés hangulat. Mindig volt kifogás, vál-

ság, valamilyen újabb „ügy”. A taglétszám rendszeresen apadt, amikor Pestről jött egy fiatal kezdő prédikátor, addigra már a régebben száz tagú gyülekezet alig haladta meg a felét. Sok sértődött, még több alig elviselhető ember folytatta a végtelenségig a kritikát, a zúgolódást, a másik – főleg a tevékeny emberek – bírálatát. A bölcs családanya azonban soha nem vitázott, nem sértődött meg és nem is sértett meg senkit. Egy rossz szót sem szólt soha. Nem oktatott ki másokat. Bátorította szóval a csüggedőket, kedveskedett apró ajándékokkal a gyermekeknek. Kicsinyekhez, nagyokhoz megértő szívvel szólt.

A fiatal prédikátort, egyszer látták az utcán, amint vasárnap délután a vasútállomásról másodmagával éppen kísérték a rendőség felé. Már kezdődött volna az istentisztelet, de ő a kihallgató szobában írta az önéletrajzát, amit háromszor is újra kérdeztek tőle. Miért jött el Pestről ebbe a vidéki városba? Ez volt a gyanú alapja. Akkor, arra a délutáni összejövetelre nem ért oda pontosan. A volt hitoktató helyettesítette, amennyire a lehetőségek engedték, majd hazabocsátotta a testvériséget. Csak három asszony maradt az aggódó prédikátorné mellett. Vártak türelmesen a férjre és a kis család apjára, Isten segítségét kérték imádságban. Beszélgettek, bátorították a fiatalasszonyt, és újra imádkoztak, amíg haza nem ért a rendőrségről.

Nem volt olyan beteg, vagy problémával küzdő, akit a háromgyermekes asszony ne támogatott volna. Az utcájukban élt egy magános, nagycsaládos anya. A legidősebb lánya 11 éves volt, őt koldulni küldte az anyja. Amikor a prédikátorékkal meglátogatták, egy ötliteres nagy fazék enyhén sós

vízben egy kis fej saláta főtt. Kenyértelen napokon nélkülözőket támogatni alapítványi forrás és jövedelem nélkül nem volt könnyű, de megtették. 12-ik alkalom következett volna, de a rutinszerűen kitervelt öngyilkossági kísérlet elmaradt. Mindig a „nagy lánya” találta meg, és vágta le a kötélről. Nem sok életkedve támadt a „saláta-leves kapcsán”. Én sem láttam soha a receptjét, de azt tudtam, hogy aki ezt főzi ebédre, az semmi képp sem dúskál.

A kapor az utcán, árok partján, szabadon nőtt. Levelei és zsenge szára zamatos, ízes és kellemes illatú volt a tavaszi hetekben. Egy kis tejjel, szegényebb esetben vízzel is elkészíthető volt mártásnak. A kisváros hívó lakosságának jó része megtanulta az imaházban, hogy készül a kapormártás? Túlsúlyra nem hizlalta magát a fogyasztója, de megmenekült az éhhaláltól.

Az emberek az utcán lefelé néztek a lábuk elé. Szerettek volna találni valamit. Csak az maradt nekik, amit találhattak, abból nem csíptek le adót. Két fillérért is lehajoltak, fölverték.

A protestáns keresztyének családi életéből éppen úgy nem hiányozhatott a naponkénti bibliaolvasás, mint az ő családjukból. A Szentírás verbális ismerete a gyermekek számára fontos volt. Korai gyermekségtől tanították az igeverseket a zsoltaókból és az Újszövetség lapjairól. A 12 éves nagyfiú 50 bibliai idézetet tanult meg, és ajándékba kapott érte egy kézzel készült térképet, a Szentföldről, Jézus Krisztus korában. Az igék és a bibliai térkép az etikai nevelés, az édesanya szava együtt az életpálya-modelljük lett.

Minden új házasságkötés egyik próbaköve a nélkülözhetetlen beilleszkedés. A fiatal házasodó belépésének problémákat nyitó visel-

kedése, a házastárs szülei iránti szeretete, tisztelete a békességnek kulcsa volt. Abban az eszményien szép családban együtt laktak, gyakran találkoztak egymással szeretetben és megértésben. Így nevezték az idős szülőket: „Apuska! Anyuska!” Az életnek sok gondját, baját a családból nem hordták ki, Isten kegyelmes támogatását kérték a megoldásokhoz.

A férjet előbb helyben diakónussá avatták. Majd távolabbi gyülekezetekbe hívták őket, egyre gyakrabban más helységbe, szent szolgálatra. Egyházi rendünk szerint a feleségnek nem volt hivatalosan szolgálati beosztása. Munkája mégis volt, sőt maradt is bőven. Ahogy a gyermekek cseperedtek, növekedtek, megtalálták ők is a szolgálatuk helyét. A befogadó gyülekezetek megszerették őket. Magas korral áldotta meg az Isten nővérünket. A későbbi évtizedek megritkították a gyülekezeteket. Volt, aki ezt a továbbtanulást, a szellemi élet színvonalasabbá válásának tulajdonította. Így volt ez előttük járó és utánuk következő generációk esetében. Az ő gyermekei, majd unokái nem maradtak el. Követik Jézus Krisztust, és hálás szívvel emlékeznek édesanyjukra, nagymamájukra, a gyülekezetre, ahol éltek. Az idős asszony boldogan láthatta, hogy oly sok szeretettel gondozott utódai „Ároni családdá” váltak, amint protestáns körökben szívesen nevezik a papságban egymást váltó generációkat.

Előbb, nagyon váratlanul, elment a megbecsült prédikátor, a felesége viszont magas kort élt, sokáig örvendezett gyermekei és unokái között. „Ó, én csak olyan kicsiny és csekély dolgokat tettem, nem érdemes azokat meg sem említeni sehol.” – Mondta egyszer nekem a szerény édesanya, aki megtette, amire képes volt.

A kisváros egykori prédikátora

MEGHÍVÓ

Ebben az évben is a szokásos időben, július utolsó vasárnapján, azaz **30-án** tartjuk a **SZŐKEPUSZTAI KONFERENCIÁT** **10.30 órai kezdettel** (gyülekező és bevezető zene 10.00 órától), az utóbbi évek helyszínén, Libickozmán, a Jó Pásztor erdőben.

A konferencia témája:
„Emlékezz vissza az útra!...”

A testi-lelki felüdülést szolgálja az árnyas erdő évszázados fákkal, az igei szolgálatok, bizonyágtételek, énekek.

A szőkepusztai imaházban a baráti kör találkozója délután 14.30-kor kezdődik.

Az étkezés önellátóan történik, bár eddig még minden évben vendégül láttuk a konferenciázókat finomabbnál finomabb „pusztai” ételekkel – lehet, hogy így lesz most is.

A déli órákban jut idő játéokra, beszélgetésre és egyéb fakultatív programokra.
(További információ a 06-20/886-0845-ös telefonon)

Szeretettel várunk mindenkit!

LAPSZEMLE

Az Élet és Tudomány című jó nevű folyóirat 2017. március 24-i száma közöl egy remek cikket „Tavaszi bolyongás Libickozma környékén” címmel, három teljes oldalon, színes fotókkal. A szerző *Magyar István*, bejárta a Boronka-melléki Tájvédelmi Körzetet, írása azonban messze több, mint útibeszámoló, hisz tudományos igénnyel, mégis olvasmányosan megírt cikke egyike a legjobb írásoknak, a téma vonatkozásában.

A tájvédelmi körzetet nyugaton a Boronka-patak, keleten az Aranyos-patak határolja, maga a körzet pedig Belső-Somogyban a Marcali-Böhönye-Nagybajom-Nikla négy-szögben fekszik 7546 hektáron. A cikk elérhető az interneten, ajánlom olvasásra, különösen azoknak, akik kötődnek ehhez a vidékhez. Itt néhány részletet idézünk.

„*Libickozma*, hasonlóan a kistérség többi apró falvához, 30-40 állandó lakossal rendelkezik. Egyetlen széles utcából áll a település, ápolt, tiszta benyomást kelt. A házak többsége felújított, ennek ellenére több is lakatlannak tűnik. Ennek magyarázata, hogy ezek a házak németek tulajdonában vannak, akik nem egész évben lakják az ingatlanjaikat. Néhány elárvult, régi, omladozóféiben lévő épület mutatja, hogy

A szépen felújított libickozmai római katolikus templom

Szőkepuszta, a felújított baptista zarándok-kápolna

Lencsepuszta romkápolnája

Libickozma egykor bizony nagyobb népességgel rendelkezett, mint manapság, amikor a falu *Somogy megye* legkisebb lélekszámú településévé vált.

A falu történelmében jó néhány kuriózumra lelünk, melyet érdemes röviden összefoglalni. Már a 14. században létezett itt település, majd a környező sűrű erdő a betyárok tanyája lett. A faluban és a hozzá tartozó erdei tanyákon („pusztákon”) a felduzzasztott patakokon a földbirtokosok malmokat működtettek, mivel a homokos talaj földművelésre alkalmatlan.

A falu és a hozzá tartozó tanyák (*Szőkepuszta, Háromház, Feketebe- rek, Kopárpuszta*) lélekszáma az 1920–30-as években nőtt meg, ekkor meghaladta az 1000 főt. Köszönhető volt ez a baptistáknak, akik 1920-ban a gyülekezetek gazdasági ellehetetlenülése miatt *Soltvadkertről, Kiskunhalasról, Gyomárról* és *Szadáról* költöztek ide, mivel itt *Szőkepusztán* és környékén olcsón tudtak maguknak földet

venni és a művelésre meglehetősen alkalmatlan talajon kezdtek el gazdálkodni. Keresztelési szertartásai- kon a közeli *Aranyos-patakban* merítkeztek.

1931-ben építették a kápolnát, amely az idők folyamán volt orosz katonák táborozóhelye, majd a háború utáni felújítás után termelő- szövetkezeti gabona-, szerszám- és permetszer-raktár is. El lehet kép- zelni, milyen állapotból újították fel az épületet a hívek 2007-ben! A kívülről szépek mondható kápol- na belül azért elég sivár és elhanya- golt képet mutat, jóllehet évente egyszer összegyűlnek itt messze földről az innét elszármazottak és a gyülekezettel szimpatizálók...

Viszonylag jól járható út vezet *Mesztegyőről* a tájvédelmi körzet közepén keresztül *Libickozmára*. A mesztegyői kisvasút állomásánál kezdődik a földút, melynek különö- sen az eleje nehezen járható. Nagyjá- ból két kilométer után jobbra *Cser- fekvés* felé mutató táblát láthatunk. *Cserfekvés* apró település, néhány házzal és nagyon hamis kutyákkal. Gyalogosan ne próbálkozzék idegen bejutni a településre! Valójában több lakatlan, mint lakott ház-udvar található itt, valamint egy elhagyott, kifosztott, lassan romosnak nevez- hető kápolna, amit érdemes meg- nézni. Szomorú látványban lesz

Cserfekvés romkápolnája

része a látogatónak, a tehetetlenség érzése lesz úrrá rajta. A szépen megépített kápolnába és különösen az igényes ácsolattal ellátott toronyba szabadon ömlik be az eső...

Cserfekvést a hátunk mögött hagyva, a „főúton” haladunk kelet felé víz alatt álló, vadhalóval elkerített sűrű erdő mellett. Jó negyedórai út után váratlanul balra, kissé bentebb az úttól sírkövekre leszünk figyelmesek, melyek nagy részét már szinte eltakarta a növényzet. Ez itt az egykori libickozmai temető, benne XIX. századi sírok is állnak még, a legújabbak a múlt század 50-es éveinek végéről származnak. Körülbelül akkor szűnt meg az „élet” ezen a területen. A késői leszármazottak javára legyen írva, hogy néhány síron még halottak napi művirágok és elszáradt virágcsokrok maradványait láthattuk.

A *Boronka-mellékre* látogató turistának nem szabad kihagynia a mesztegyői erdei vasúton való utazást! Mi a szezon első napján, hűvös, esős időben utaztunk a 8,4 km hosszú kisvasúton, mely *Mesztegyőt* köti össze *Felsőkak* megállóval.

1925-ben kezdték a sínek lefektetését, a végleges hosszt 1960-ban érte el a vasút. A kisvasúttal kezdetben főként a kitermelt fát szállították ki az erdőből, valamint az erdőben fekvő Puszták lakosainak is ez volt a fő közlekedési eszköze *Mesztegyő* felé. Napjainkban pusztán turisztikai jelentőséggel bír ez az erdei kisvasút, hetente kétszer, szombaton és vasárnap döcög végig vadregényes környezetben. Csertölgyesek, kőris-, szil- és égerláp erdőkben kanyarog a kis vonat halastavak mellett, melyek-

ben gazdag mocsári teknős- és vízimadár-állomány található.

A kisvasút járta vidéken több tucat védett növény is él: békaliliom, erdei ciklámen, tőzike, tarka nőszirmom, hogy csak néhányat említsünk. Felsőkak végállomáson egy fából faragott Noszlopy Gáspár-szobron kívül »semmi sincs«, viszont további gyalogos túrák kedvelt kiindulópontja. Innét lehet elérni az egykor volt, mára kihalt Puszták maradványait. Szemerklő esőben vitt vissza a kisvonat *Mesztegyőre*.

A vonatozás után autóval folytattuk a barangolást. Egy idő után ismét csak megérzéseinkre hagyatkozhattunk az útirányt illetően. Több eredménytelen próbálkozás és egy gyönyörű rackanyáj megtekintése után rátaláltunk a *Mesztegyő* és *Libickozma* közötti földútra.

A nap legnagyobb megpróbáltatása azonban még előttünk állt: *Libickozmáról* *Pusztakovácsiba* szeretnénk volna átvágni földúton. Az első próbálkozásunknak az autóval járhatatlan hidacska vetett véget és kényszerített visszavonulásra. Sebaj, jött a következő erdei út, ezen nem volt híd, majdnem a végéig eljutottunk. Már hallatszottak a falu zajai, traktorok dolgoztak a földeken, messziről jégkrémes kocsi jellegzetes szignálja ismétlődött szakadatlanul. Egy kanyarban aztán kikerülhetetlen sártenger fogadott. A sár vendégmarasztaló erejét alá-, kocsink lehetőségeit felülbecsülve vágtunk neki az útnak nem nevezhető szakasznak. Autónk megsüllyedt, hasra ült és se előre, se hátra nem volt hajlandó tovább menni. Nem volt más hátra, gyalogosan elindultunk *Somogyfajsz* községbe traktoros segítséget szerezni. Szerencsénkre az egyik ház előtt nagy *Belarusztraktort* pillantottunk meg és gazdája az első szóra nyeregbe ült és jött az általa is jól ismert hírhedt helyszínre, ahonnan már nem először mentett ki beragadt járműveket. A gazdálkodó emberek természetességével és tapasztalatával kapcsolta

rá kocsinkra a drótkötelet, könnyedén húzta ki a megfeneklett orosz kocsit a reménytelenségéből.

Ezzel a kellemetlen, de szerencsésen végződött közjátékkal tulajdonképpen túránk is befejeződött. Hazánk egyik kevésbé ismert, de gyönyörű részét kerestük fel, ahol valójában »semmi sincs«, de erről sokat lehet beszélni-írni.”

Eddig az idézet. A közölt képeket részben *Magyar István* készítette, részben az internetről kölcsönöztük.

Belső-Somogy az ország egyik legelzártabb erdős rengetege. Azon túl, hogy itt él – többek között a példányonként fél millió forint eszmei értékű fekete gólya, meg az egy milliót érő réti sas, Magyarország legnagyobb ragadozó madara, számos ősi történet, monda, legenda, mese kötődik a vidékhez. Van itt *Koppány* és *Szent László* emlékhely, gazdag a betyárvilág történet anyaga és legendáriuma, és persze a titokzatos vidék „kitermelte” a maga meséit is. Az óriásfák, ligetek, zombékos, vizenyős rétek, a hatalmasra növő gyönyörű színes és persze mérgező gombák, a szarvasok, őzek, stb. stb. birodalmában külön „kasztként” élnek a manók. Egy képet közlök itt a legújabb manó-lakról „bizonyítékul”.

A pici erdei lények most épp *Horváth Gábor* polgármester udvarába költöztek, *Kitti* felügyeli őket. Persze ehhez arra volt szükség, hogy a polgármester úr egy remek tuskót találjon az erdőn, abból manóházat építsen...

Dr. A. M.

Az erdei manók „beköltöztek” a nekik épített manó-lakba.

Somogyvár, Szent László bazilikája

Mea Culpa – Én bűnöm

Gyermekkoromban evangélikusként kereszteltek meg, 45 éves koromig Isten, a Biblia, a hit semmit nem jelentett életemben. Negyed évszázados belügyminisztériumi szolgálati éveim úgy teltek, hogy reggel hullákkal ébredtem, este gyilkosokkal feküdtem. Ezen kívül a szolgálati éveim alapján jó rálátással bírtam más jellegű bűncselekmények elkövetőinek életvitelére, elkövetési magatartásaira. Beosztásomnál fogva tisztában voltam az alkoholisták, szerencsejáték- gyógyszerfüggők, drogosok, prostituáltak áldozattá válásának okaival, körülményeivel, mit is jelent az ember életében a bűn fogalma.

Életem azon szakaszához értem 2014 nyarán, amikor megszűnt létezni a külvilág, példátlan, feddhetetlen 25 év nyomozói múlttal ott voltam, ahol bűnös embereket tartanak fogva, semmivel sem voltam különb náluk. Magánzárkában próbáltam összerakni a képet, melyet jól megtanultam szolgálatom alatt. Tudtam, minden ok-okozati összefüggésekből áll és egyszerű volt a képlet: nem fizettem be 45 000 Ft összegű közlekedési vétség elkövetése miatt kiszabott bírságot, így azt átváltoztatták büntetés-végrehajtási intézetben letöltendő 18 nap elzárásra. Azon nap hajnalán volt kollégáim törték rám az ajtót, majd előállítottak egy büntetés-végrehajtási intézetbe, ahol találkozhattam olyan elítéltekkel, akiket még én juttattam rács mögé aktív nyomozói koromban. Akkor érkeztem tudatilag abba az állapotba, hogy önkéntelenül térdre rogytam, és első imám az alábbi volt: „Drága Istenem, hogy kerültem én ide, mi lett belőlem, hova jutottam, mit tettem?” Senki nem válaszolt, csak ültem a börtönágyon és mereven bámultam a nagy szürke semmiségbbe.

Amikor bekerültem a büntetés-végrehajtási intézetbe, akkor is

részeg voltam, de tudat alatt tudtam, hogy négy éves ámokfutásom teljesedett és ott véget is ér. Azt megelőző négy évig tartó napjaimra reggeltől hajnalig alkoholba fojtott keserűség és bánat nyomta rá a bélyeget.

Az első csodát életemben ott a börtönben éltem meg, amikor 24 óra elteltével semmilyen alkohol elvonási tünetek nem jelentkeztek testemben és másnap a börtönorvos sem tudott elfogadható magyarázatot adni eme rendkívüli állapotra, mivel ezt megelőző négy évben nem volt egyetlen olyan nap sem, amikor józan lettem volna. Ez nem szokványos azoknál, akik ennyire mélyen alkoholisták és hirtelen teljesen megvonják tőlük az italt úgy, hogy gyógyszerek nem helyettesítik. Kaphattam volna rohamokat, de nem jelentkezett semmi. Így utólag azt hiszem, ennek így kellett lennie, hogy börtönbe kerüljek, mert ott szembesültem azzal, hogy hol tartok.

A „pokol börtönében” 18 napot töltöttem. Szabadulásomkor csodával határos módon nem nyúltam az italhoz. Ekkor még nem tudtam, miért, de tudtam, hogy segítségre szorulok, így szakorvosi vizsgálatra szántam el magam. Az eltelt években az első jó döntésem volt. Kezelőorvosaim megállapították, hogy alkoholfogyasztásom semmilyen belső szervi elváltozást nem okozott, viszont tudomásomra hozták – persze legbelül én is tudtam –, hogy az az út, amelyen járok, sehova nem vezet.

Önbizalmam ekkor ismét napvilágot látott. A valódi önbizalmat mindig csak olyan dologgal lehet elérni, amitől fél valaki, és én igenis féltem, hogy idő elteltével visszaveszem a szakadékba. Az ilyen megmérettetéseknel ott van a félelem is, hogy sikerül-e. De ha ezt valaki megteszi, akkor a félelmeit is legyőzi.

A kórházi teljes körű orvosi kezelése hat hetet vett igénybe, itt ismerkedtem meg egy református lelkésszel. Tőle hallottam életemben először Istentől eredő szavakat. Gondolataim kavarogtak, majd a lelkész tanácsára 2014 nyara végén felkerestem a Magyar Kékkereszt Egyesület és Református Iszákosmentő Missziót. Érkezésemkor végignézttem az embereken, hogy hová is kerültem és első benyomásom az volt, hogy nagyon nem jó helyen járok.

Nagyon furcsa helyzet állt elő, egy teremben ötven ember – akikről azonnal teljes bizonyossággal megállapítottam, hogy ők is alkoholisták – ülve énekelt és úgy éreztem, mintha nem földi énekszó, nem az emberek hangja szólna hozzám. Leültem közéjük, kezembe adtak egy énekeskönyvet. A kottaolvasás nem okozott gondot, hiszen gyermekkoromban négy évig furulyáztam és klarinétoztam. A következő ének az alábbi volt, melyet sosem fogok elfelejteni, megszűnt tér és idő, percek múlva szóltak, hogy kicsordult könnyem, töröljem le: „Jézus, te égi szép...”

Volt, hogy éjjel csak két órát aludtam, úgy belemélyedtem a Biblia olvasásába. Például Jób története nagyon megérintett. Azonosultam vele, hiszen majdnem mindent elvesztettem én is, és nagyon mélyre kerültem. A Példabeszédek, a Zsoltárok szintén érdekelték és – mint a nyomozásnál – az ok-okozati összefüggések kezdtek foglalkoztatni. A Biblia tükröt tartott nekem, akkor imádkoztam életemben másodjára, de úgy éreztem, ez már lelkem mélyéről jött. Akkor adtam hálát először azért, hogy valami miatt megtartott engem az Úr, kiemelt a mélységből, kiválasztott lettem és ezek után csodák sorozata történt velem, melyeket nap, mint nap megélek.

Nem tudom megváltoztatni a múltamat, amik történtek eddigi életem során, azokat el kellett fogadnom, hiszen így találtam békességet a problémák közepette, hogy bele nyugodtam abba, amin nem tudok változtatni. Nagyon rossz utat választottam, bűnben éltem, de mára már megértettem, hogy Jézus nem azt nézi, ki a méltó az Ő szeretetére, hanem, hogy ki szorul erre a szeretetre. Igen valójában Ő az én megmentőm, a bűnösök barátja. Rájöttem, hogy Ő nem a gyorsan múló, szegénnel, bűnnel és nyomorral járó látszat örömét akarja nekem, hanem áldott, tiszta és örökkévaló javakkal akarja életemet megajándékozni és betölteni, igaz szeretettel maradéktalan, tiszta örömmel, belső békességgel, élő reménységgel, boldog étellel a földön, boldog örökélettel a mennyben, az üdvösségben, hiszen a kereszten meghalt értem is, megváltott engem is.

„Tudom, hogy már hallottatok róla, és meg is tanítottak titeket azokra az igazságokra, amelyek Jézusban öltöttek testet. Ennek megfelelően hagyjátok el a korábbi gonosz életmódokat, és vessétek le a régi emberi természetet, amely már teljesen megromlott a saját rossz irányba vezető vágyai miatt. Teljesen újítsátok meg a gondolkodásotokat, és öltösetek fel az új embert, akit Isten úgy teremtett, hogy ohozzá hasonlítson, igazságosságban és szentségben éljen.” (Ef 4,21-24) Az igazi szabadság az, amikor nemcsak azt mondhatja el valaki, hogy minden szabad nekem, ami javamra van. Szabad vagyok arra, hogy semmi olyat nem teszek, ami árt nekem. Szabad vagyok minden jóra. Szabad vagyok arra, hogy ma is, holnap is, holnapután is nemet mondjak mindarra, amire Isten nemet mond és nekem ártana.

Ha az ember nem iszik, akkor még nem boldog, új életet kell nyerni, fel kell ismerni Isten kegyelmét, Jézus Krisztus szabadítását. Én szabad lettem, mert „*Ha a Fiú megsza-*

badít titeket, valóban szabadok lesztek.” (Jn 8,36)

Hiszem, hogy függőségben szenvedő ember, csak hit által „gyógyulhat” meg, mivel az emberben Istenalakú vákuum van, és szívünk csak akkor nyugszik meg, ha ez az úr hitel töltődik be. Isten ígéretei emlékeztetnek minket arra, hogy Istenhez tartozunk, ezért sem bűn, sem sötétség és igen, sem a sír nem választhat el minket Istentől úgy, hogy ne jönné utánunk, hogy megtaláljon minket és visszaszeressen bennünket az életbe. Hogy ahol ketten vagy többen összejönnek az ő nevében, Krisztus ott van velük. Ezek az ígérek túlmutatnak a földi formánkon és az idő korlátain.

Nagyon sokan vannak, akik nem értik, mit is jelent a bűn fogalma a Bibliában. „Én nem szegtem meg semmilyen törvényt, vagyok olyan jó ember, mint bárki más! Nem cselekedtem semmi olyasmit, amiért Istennek meg kellene büntetnie” – mondják. Ez a felfogás azonban súlyos félreértés és végzetes az ember örökkévaló sorsára nézve. Az életben nyilván nem lehet éles határvonalat húzni a bűn és bűnök között, mert ezek összefüggnek egymással. Az Istentől való elidegenedés állapotából származnak az egyes mulasztások, az Istentől távoli cselekedetek, és egyes hibák pedig még inkább beleviszik az embert ebbe az állapotba. A bűn hatalmi köréből egyszóval a hit vezet ki. Az ember minden kára az elszakadás, az önmaga eloldása útján keletkezett. Ez pedig csak úgy gyógyulhat meg, hogyha az ember újra Isten közelsége után nyúl, ha minden erejével ismét Isten jelenlétét, a vele való közvetlen érintkezést és eleven kapcsolatot keresi.

Kérdés, hogy képes-e ez a lelkiileg halott és istenképűségében összetört ember a maga erejéből Istennel rendbe jönni, hinni és istenképűségét visszazerezni, és ha eljön az idő, meglátni Isten országát?

A Biblia e kérdésre egyértelmű „nem”-mel válaszol, mert ahhoz,

hogy az ember ebből a reménytelenül elromlott helyzetéből kikerüljön, szükség volt a megváltásra Jézus Krisztus váltságművére. Az új élet kezdeményezője Isten, végbevívója a Szentlélek, Aki az embert a közreműködésben is jelentősen segíti, hiszen az ember bűneiben halott, azaz cselekvésképtelen. Szükséges, hogy Szentlélek újjászüljön, átvigyen a megtérésen és ezáltal megváltozik a lélek irányultsága, megindul bennem és rajtam az istenképűség visszaállítása.

Nem mindenkinek sikerül tükörbe nézve meglátnia saját magát szennyesen és eltorzultan, pedig egyszer majd mindenkinek meg kell állni, egyszer lesz találkozás és egyszer számot kell adni értetlenül elrohant életünkről. Reménytelenül nagy sötétségben járunk, rohanó életünk tele van zaklatottsággal, melyet nem csillapít a pénz, a vagyon, a hírnév, mert nincs nyugalom, nincs idő, nincs csend. Belül mindenki vágyik őszinte szeretet után, viszont félnek az emberek a csendtől, mert a csendben felfedezik, mennyire üresek, mennyire értelmetlen és reménytelen az életük, nincs örömük, nincs békességük, nincs céljuk, nincs jövőbe vetett reménységük. Viszont van örömhír: létezik világosság, csend és békeség, őszinte szeretet, de ehhez újjá kell születni és a benső nyugalom és csend ránk talál.

Időt kell szánni magunkra, lelkünkre és keresni a csendet és ebben a benső csendben feltárul a kivezető út életünk nagy nyugtalanságából, nyomorúságából, a zűrzavarból, a békétlenségéből. Ne rohanjunk, csendesedjünk el, csillapítsuk le a fáradt agyunkat és rohanó életünket.

„Boldog az az ember, aki Benned találja erejét, aki szívében zarándokútra indul. Ha kiszáradt völgyben jár is, ott források fakadnak, a hajnali eső elárasztja áldásával.” (Zsolt 84)

Duszka József

Olvasóink írják

Kedves Testvéreim!

Örömmel várjuk – már évek óta – a Jó Pásztor aktuális számait, a keresztrejtvényt mindig megfejtjük, most először küldtük be.

Köszönjük a lapból áradó Mennyei Fényt. Ha Edison-nak az egész életét megköszönjük, sokkal inkább a Mennyei Világosság fiainak: Kornya Mihály, Soós Simon, Almási Mihály, Almási néni (énekeiből csak kettőt ismerek a félszázból), Gerzsenyi Sándor, Sajben Klára testvérek fénylő csillag szolgálatát. Megköszönjük a megköszönhetlent. (L.Á. – Gyömrő)

Kedves Testvéreim!

Köszönettel nyugtázom a Jó Pásztor lap legutóbbi számát. Valamennyi cikk olyan lenyűgöző volt számomra. Almási testvér bevezető írása is sokatmondó volt. Gerzsenyi Sándor testvér „Keresztyén egység” c. írása olyan gyakorlatias keresztyén és gyülekezeti dolgokat feszeget, amin nagyon érdemes volna elgondolkodni és bűnbánattal visszatérni a krisztusi alapokhoz.

A Kornya Mihály halálára visszaemlékező írás olvasása közben többször könnybe lábadt a szemem. De nagy

szükség lenne most ilyen parasztprofétákra! Kirner A. Bertalan által írt Krónika ifjú koromban az én kezemben is volt, de sajnos vissza kellett adni a kölcsön kapott könyvet.

Kedves Almási testvér édesanyja mennyei hazába költözése hírére a lapból vettük. Fogadja családjunk őszinte részvétét, és Isten adjon vigasztalást. Az igazak emlékezete áldott! Nagyon jó dolog lenne, ha irodalmi és énekzenei hagyatéka nyomtatásban is megjelenne! Feleségemmel együtt nagyon megörültünk, mikor kedves énekét „Én nem tudom...” szöveggel és kottával együtt megláttuk. Egy mangó-szalagon néhai anyósom énekelte. Sajnos a szalag tönkre ment.

Hadd reagáljak még Ugrai Kovács Imre bácsival készült interjúra is, mint Krisztusban elhívott hű szolgára. Most tudom, hogy milyen nagy kegyelem, hogy életében 2-3 alkalommal találkozhattam vele.

A szerkesztőségi munkára Isten áldását kívánom.

(ZB – Pécs-Hird)

...Érdeklődéssel olvastam az utóbbi írások között elődeink példás életét. Öröm, áldás, hogy a Jó Pásztoron keresztül hozzájuthatok Gerzsenyi Sándor testvér írásaihoz. Köszönöm!

Istenünk gazdag áldását kívánom a szerkesztőség munkájára, amit az Úrért tesznek. (KAÉ – Békés)

GYEREKREJTVÉNY

1.										A Jézust eláruló tanítvány
2.										Bíra, aki háromszázfős seregével győzött a midiániták felett
3.										Mózes lánytestvére
4.										Alacsony termetű ember, aki csak fára mászott, hogy láthassa Jézust
5.										Jákób és Ézsau atyja
6.										Keresztelő János édesanyja
7.										Idevalósi volt az asszony, akivel Jézus a kútnál találkozott
8.										Korának leggazdagabb királya volt
9.										Jakab és János tanítványok atyja
10.										Jákób egyik fia

Kedves Gyerekek!

A mostani rejtvény megfejtése egy város neve. Melyik ez a város, és milyen kapcsolata van a pünkösdi eseményekhez? A helyes megfejtést küldjétek be címünkre:

**Jó Pásztor Szerkesztőség,
1431 Budapest, PF. 171.**

A feladványt készítette:

Dr. Sajben Klára

Beküldési határidő:

2017. augusztus 10.

Az előző feladvány helyes megfejtése:

Sába királynője, Salamon királyt látogatta meg.

Helyes megfejtést küldtek be:

Vári Tímea (Kiskőrös), Jóföldi Kata Lilla (Órbottyán), Hégely Glória Szantina (Dunaharaszti), Hégely Ábel (Dunaharaszti), Antal Dominik (Órbottyán) Alsós hittan csoport (Békés)

Gratulálunk!

KVÍZKÉRDÉSEK

A feladványt készítette: Dr. Sajben Klára
Beküldési határidő: 2017. augusztus 10.

A helyes válaszok mellé kérjük beküldeni a pontos igehely megjelölést is.

1. Hányadízigen látta meg Jób az unokáit?

- a. másodízigen
- b. harmadízigen
- c. negyedízigen
- d. hetedízigen

2. Hol győzte le Dávid Góliátot?

- a. az Élá völgyében
- b. az Eskol völgyében
- c. a Mamré tölgyesében
- d. a pusztában

3. Mit ajándékozott Jonatán Dávidnak?

- a. harci szekerét, annak teljes felszerelésével
- b. köpenyét és harci öltözetét
- c. lovát, nyergét és íját
- d. egy tálum ezüstöt

4. Mi volt Debir városának korábbi neve?

- a. Kirjat-Arba
- b. Kirjat-Széfer
- c. Megiddó
- d. Hebron

5. Anák hány fiát üzte ki Káléb Hebronból?

- a. 1
- b. 2
- c. 3
- d. 4

6. Hogy hívták Keresztelő János édesapját?

- a. Simeon
- b. József
- c. Zákeus
- d. Zakariás

7. Ki ellen prófétált Náhúm próféta?

- a. Ninive
- b. Sodoma

- c. Edom
- d. Babilon

8. Mi volt Mózes kezében, amikor az Úr a csipkebokorból beszélt vele?

- a. Kőtáblák
- b. Lapát
- c. Ostor
- d. Bot

9. Hányan lázadtak fel Mózes ellen (Korah, Dátán és Abirám mellett)?

- a. 150
- b. 250
- c. 550
- d. 1500

10. Mi történt Adonibezekekkel, miután csatát veszített Júda és Simeon ellen?

- a. Megfosztották királyi méltóságától, és csak az asztalról lehulló morzsákat szedegethette fel
- b. Le kellett térdelnie, és a hátára állva szálltak fel a lóra
- c. Levágták a hüvelykujjait
- d. Adófizetőkké kényszerítették őt és egész népét

11. Mi történt, amikor Áron a pappá szentelése utáni nyolcadik napon áldozatot mutatott be?

- a. Kivirágzott a vesszeje
- b. Eleredt az eső
- c. Tűz csapott le, és megemésztette az áldozatot
- d. Felhő borította be a hegyet

12. Hogyan fogalmaz a Biblia, mikor adta oda Isten a kőtáblákat Mózesnek?

- a. Miután befejezte a Mózeszel való beszédét

- b. Miután kész lett a kőtáblák megírásával
- c. Miután Mózes felért a hegyre
- d. Miután Mózes befejezte a reggeli imáját

13. Hol fakasztott vizet a sziklából Mózes?

- a. Máraiban
- b. Szin pusztáján
- c. A Sínai-hegynél
- d. Refidimben

Az előző feladvány helyes megfejtése:

- 1-c** 2Móz 34,29
- 2-b** 2Kir 2,13
- 3-b** 2Móz 16,12-13
- 4-a** Bír 1,23
- 5-d** 1Sám 20:4
- 6-d** Eszt 5,14
- 7-** (kimaradt)
- 8-a** ApCsel 3,7
- 9-c** 1Móz 9,22
- 10-a** Bír 4,15
- 11-b** 1Kir 10,17
- 12-d** Jób 42,17
- 13-d** 1Móz 19,11
- 14-a** 1Móz 9,8

Helyes megejtést küldtek be:

Piros Elemerné (Bp.), Mészáros Lajos (Maglód), és további 66-an, lásd a keresztretjvény-megfejtők névsorában a csillaggal jelölt neveket.

Gratulálunk!

JÓ PÁSZTOR

Kiadja: JÓ PÁSZTOR ALAPÍTVÁNY

PMB 12. PK 60.255/2002/4.

Számlaszám: 11742252-20061533

OTP Bank Rt. • Adószám: 18696619-1-13

Tel.: 06-20/886-0845

Fax: 06-24/468-108

Levelezési cím: 1431 Budapest, Pf. 171

E-mail cím: jopasztor@baptist.hu

www.jopasztor.baptist.hu

Felelős szerkesztő és kiadó:

Dr. Almási Mihály

Irodalmi szerkesztő: Gerzsenyi Sándor

Zenei szerkesztő: Tóka Szabolcs

Nyomás: Mátyus Bt. • HU ISSN 1786-268X

Ne uralkodjék a bűn rajtatok

Gyermekként az ember sok mindent megtesz, amit később, felnőtt fejjel, hitre jutva már másképpen lát. Az én kapcsolatom a bűnnel egészen kicsiny gyermekkoromban kezdődött. Elkövetett csínyek letagadásával, kisebb-nagyobb fülletésekkel, a nyilvánvaló dolgok letagadásával.

A teljesség igénye nélkül egy pár példa:

Hároméves koromban megettem a bátyám csokoládéját, és bár tiszta csoki volt a szám és az arcom, sírva tagadtam, hogy nem én voltam. Ráfogtam mindenkire, aki csak eszembe jutott. 4-5 éves lehettem, amikor eltörtem Édesanyám kedvenc vázáját, de azt mondtam, hogy az unokatestvérem volt, pedig ő kint játszott az udvaron. Megettem a befőttnek félretett gyümölcsöt, pedig tudtam, hogy nagyon mérgesek lesznek a szüleim. 8-10 éves koromban rendszeresen jártunk a környékbeli gyerekkel almát, körtét, szőlőt lopni az egyik kertbe, pedig akkor már tudtam, hogy lopni bűn, hiszen katolikus hittanra jártam. 12 évesen kipróbáltam a cigarettát és amikor megéreztem rajtam a cigiszagot, mindenféle történetet kitaláltam, hogy elkerüljem a büntetést.

Az általános iskolai évem alatt elég sokszor előfordult, hogy lógtunk a tanórákról, hazudtam arról, hogy miért nem mentem be, és hazudtam a szüleimnek is, hogy merre jártam. Akkoriban ragadt rám a csúnya beszéd, a káromkodás. 14 éves lehettem, amikor elkezdtem a hittanórát és a vasárnapi mise helyett csavarogni, mert nem akartam ott lenni. Persze mindig azt mondtam, hogy ott voltam, jó volt, stb. Ezzel egyidőben, a csavargással együtt kezdődtek a verekedések, kisebb bolti lopások, csalások és a mind gyakrabba váló hazugságok.

17 évesen elveszítettem a nagyapámat, akit sokkal inkább tekintettem példaképnek és apafigurának, mint a saját Édesapámat. Akkor még nem értettem, hogy az a kemény nevelés, amiben részem volt apám által, a javamat szolgálja. Haragban voltam a világgal, önző, beképzelt, agresszív fiatalként éltem az életem. Nagyapám halála – aki istenfélő ember volt és kínok között, rákban halt meg – megváltoztatta az életem. Negatív irányba. Kerestem kiutat belőle, de az egyház, a katolikus környezet, a cserkész társaim és vezetőim, még maga a katolikus pap sem tudott, vagy akart válaszolni a kérdéseimre. Válasz híján meghoztam egy olyan döntést, amivel kizártam tudatosan Istent az életemből és elfordultam mindattól, amit a mi mennyei Atyánk adott, tanított.

„Ne uralkodjék tehát

a bűn a ti halandó

testetekben, ...

hanem szánjátok oda

magatokat az Istennek,

mint akik a halálból

életre keltetek.”

(Róm 6,12-13 – Károli ford.)

Rossz társaságba keveredtem, vagy még inkább kevertem magam, keresve az ilyen csoportokat, és egyre mélyebbre süllyedtem benne. Agresszióm, fizikumom és a félelem ismeretének hiánya miatt

hamar befogadtak, és helyet találtam közöttük. Igyekeztem a törvényesség határán egyensúlyozni, de sok olyan dolgot tettem, amiről akkor is tudtam, hogy nem helyes. Vertem meg embereket, hogy megadják a tartozásukat, ittam, marihuanát szívtam, hajtottam a nőket és élveztem mindezt. Úgy éreztem, hogy vagyok valaki, hogy számítok, hogy szükség van rám, hogy értékes vagyok, mert megbecsültek. Azt gondoltam, hogy bármire képes vagyok én egy személyben, az ember, mindenféle segítség nélkül. Főleg Istenről gondoltam azt, hogy nincs szükségem rá és nem akartam, hogy közöm legyen hozzá. Elvégeztem az iskoláimat, karriert építettem, minden jól haladt az útján.

Ahogy teltek az évek, rájöttem, hogy az az élet, ami korábban szépnek tűnt, valójában nem az. Elkezdtem tudatosan változtatni az életemen, jobbat, tisztábbá tenni, bár még mindig Isten nélkül. 2011-ben, 10 év házasság után elváltunk a feleségemmel egymástól. Ekkor találkoztam fiatal korom lángoló szerelmével, újra egymásra találtunk és meghökkenve hallottam, hogy egy baptista közösségbe jár. Az első átbeszélgetett éjszaka után valami átszakadt bennem. Kértem Istent, hogy bár én nem éreztem magam méltónak a szeretetére, vigyázzon azokra, akik fontosak nekem. Sok mindent felismertem azon az éjszakán, és sok mindenrel kapcsolatban változott meg a véleményem. A rá következő vasárnapon elmentem párommal (azóta feleségem, hála az Úrnak érte) az imaházba és a prédikáció a tékozló fiúról szólt. Mintha Isten egyenesen hozzám beszélt volna. Sok időnek, három évnek el kellett telnie, mire feladva az irányítást, végre Isten kezébe helyeztem az életemet.

Gyermekkoromban a bűn fogalma nem volt tiszta. Tudtam azt, ha rosszat tettem, sokszor előre tudtam, hogy büntetés lesz a vége, de nem gondoltam volna, hogy bűnöző lennék. Tinédzser fejjel már értettem, hogy a lopás nem csak a törvény, de Isten előtt is bűn, mégis előfordult néha. Néha épp úgy hozta az élet, néha tudatosan vétkeztem a törvény és Isten ellen egyaránt. Felnőttként már kerültem a törvény szerinti bünt (erőszak, lopás, csalás... stb.), de nem törődtem azzal, hogy amit teszek, az Isten szemében bűn vagy sem.

2014-es bemerítkezésem óta sok mindent tisztán látok, és sok olyan tettet megbántam már, ami törvény szerint nem számít, de Isten előtt nem kedves. Azóta igyekszem az életemet Isten törvénye szerint élni, és bár törekszem rá, nem vagyok büntelen. Előfordul, hogy szitokszó hagyja el számat, hogy olyat teszek, ami nem méltó Isten gyermekéhez, de szinte azonnal jön a megbánás, a megbocsátás utáni vágy. Már felismerem a bűnt, tudom, mit lehet, és mit nem lehet tennem. Mit kell és mit szabad. Előfordul, hogy nehéz megtenni vagy nem megtenni dolgokat, de Isten ad erőt és nála van a megbocsátás. Már látom azt, hogy ahogyan éltem, az nem volt helyes, és tudatosan törekszem arra, hogy levetkőzzem mindazokat az emberi szokásokat és rossz beidegződéseket, amik időnként még erőt vesznek rajtam.

Már látom a bűnt azokban a dolgokban, amikről korábban azt hittem, hogy semmiség és visszagondolva arra, hogy a „ne ölj” parancs kivételével minden parancsolatot megszegtem, csak hálát érzek a mi Urunk jósága és kegyelme miatt, mert mindezek ellenére magához ölelt és gyermekének szólít.

S. K. R.

1	2	3	4		5	6	7	8	9		10	11	12	
13					14						15			
16				17				18		19			20	
21			22			23	24		25			26		
	27				28			29			30			
31				32			33			34				
35			36			37		38	39		40			
		41								42				
43	44				45			46					47	
48						49	50		51			52		
53					54			55			56			
57				58			59			60				61
62			63			64		65	66			67		
68		69			70		71				72			

KERESZTREJTVÉNY

A vízszintes 41, vízszintes 1, függőleges 31 és függőleges 52 alatt található az igevers részlet. Megfejtendő az igevers és az igehely.

Az igevers és a rejtvényben szereplő nevek az új fordítás szerint kerültek beírásra, az ettől való eltérést külön jelezzük.

VÍZSZINTES: 1. A megfejtendő igevers második része 13. Szijakból készült lábbeli 14. Midján egyik fia 15. Szép táj jelzője 16. Luxemburgi, német és máltai autójel 17. Zsálya egyik fele 18. Az első juhásztor 20. Vég nélkül mér! 21. Ézsau leszármazottainak földjére való 23. A nátrium vegyjele 25. Oroszországi folyó 26. Egyelőre 27. K-val az elején: vízi jármű 28. Nála lakott Mefibóset, mielőtt Dávid magához vette volna 30. Egy nőtestvér a kenkhereai gyülekezetből, akit Pál említ 31. Ismert német utazási iroda 32. Libahang 33. Indíték 34. „szívek és ... vizsgálója” – ford. 35. Előd 36. A Mózes ellen lázadók egyik vezetője (Kár. ford.) 38. A rádium vegyjele 40. Az idős emberek keze gyakran ilyen – ford. **41.**

A megfejtendő igevers első része 43. Arab méltóság – az első betűn ékezetfőléssel 45. Húzó egynemű betűi 46. Az egér lakhelye – ford. 47. Egyiptomi napisten 48. Egy település polgára 49. Félzség! 51. Alkotás 52. Nem olyan 53. Sét fia

54. A leghíresebb menyegző helyszíne – névelővel 56. Ennyien voltak a szüzek a példázatban 57. Város Somogy megyében 58. Az ablak szélei! 59. Kettőzve: az egyik nagyszülő 60. Admá királya Ábrahám idejében 62. Féleszű! 63. Ebben a hónapban jött ki Izrael népe Egyiptomból (Kár. ford.) 65. Hon betűi keverve 67. I-vel az elején: ismert bútoráruház 68. Elegáns – ford. 70. Saul király nagypapa – ford. 72. Edóm egyik királya, városának neve Dínhába volt

FÜGGŐLEGES: 1. Győztes – ford. 2. A tanítványok egyike 3. Saul fia, akit a gibeoniták megölték 4. Kálium és urán vegyjele 5. Ragadozó madár 6. Damaszkuszi folyó (II. Kir. 5.) 7. Nyílvessző kilövésére alkalmas eszköz – ford. 8. Lámek felesége 9. Ettől a hegytől indultak harcba Barák katonái Sisera ellen 10. Cirkál páros betűi 11. Szén és jód vegyjele 12. Ceboim királya a Sziddimvölgyi csata idején 17. Kettőzve: gyerekek által kedvelt édesség 19. Kutya 22. MU 24. Régi úrmérték 6. Noé egyik unokája 28. Tíruszi rézműves, aki részt vett Salamon templomának az építésében – ford. 29. Jákób és Ézsau is ezek voltak 30. A haját rendezi **31. A megfejtendő igevers harmadik része** 32. Ezékiel próféciájában hatalmas sereggel támadja meg Izráelt 36. E patak völgyében élt Delila – ford. (Kár. ford.) 37. Kút, melyet Izsák szolgálói ástak Gerárban 39. Helység Sikem közelében,

ahol Abimélek lakott 41. Helység Gilgál közelében, ahol az Úr angyala megfedtte az izraelitákat engedetlenségük miatt – ford. 42. Ritka főnév-végződés 44. Izrael egyik törzse 47. Áron harmadik fia – ford. 50. Idevalósi volt Góliát 52. A megfejtendő igevers negyedik része 54. Dávid egyik erős vitéze – ford. (Kár. ford.) 55. A tizenkét kém egyike 56. Személyes névmás 58. Az egyik izraeli hónap 60. A legalapvetőbb ételízestítő 61. Kánaáni istenség 63. AFÉ 64. A dió ehető része 66. Adóhatóság 69. Idegvégződés! 71. Hív – régiesen, ford. 72. Társas vállalkozási forma

Beküldési határidő: 2017. augusztus 10.

A rejtvényt készítette: Dr. Sajben Klára

Az előző rejtvény helyes megfejtése:

Bölcsész teszek, és megtanítalak, melyik úton kell járnod. (Zsolt 32,8)

Helyes megfejtést küldtek be:

Kovács Bálint* (Újkígyós) Polányi István* (Bp.), Nuszbaum Ferenc* (Gödöllő), Lomjanszki János* (Órbottyán), Petrik Ádám* (Órbottyán), Lórik János* (Bp.), Jámbor Ferenc* (Debrecen), Serestyén Gyula* (Debrecen), Martonné Szepák Margit* (Tahitótfalu), Pető Albert* (Budakeszi), Gyarakai Mihály* (Bp.), Sáfrí János* (Pécel), Tulkán Péter* (Kétegyháza), Gulyás Ernő* (Bp.), Barát Imréné* (Nyíregyháza), Hégyel Béláné* (Békés), Farkas Gyuláné* (Csengőd), Bató Pál* (Dunaharaszti), Gaál Miklósné* (Tard), Lakatos Ábel* (Gyömrő), Mihály Sándor* (Szada), Pető Gézné* (Miskolc), Pivarcsi Istvánné* (Kiskőrös), Tóthné Szűcs Csilla* (Békés), Horváth Béláné* (Szada), Csörsz Mihály* (Bükkzsérc), Szirbucz Mihály* (Kétegyháza), Nagy Sándorné* (Berettyóújfalu), Hégyel Ferenc* (Dunaharaszti), Bálint Borbála* (Békéscsaba), Kustán János* (Dunaújváros), Dan János* (Békés), Spangenberg Rudolf* (Komló), Vajda János* (Órgovány), Varga Lajos* (Isaszeg), Kiss Antal* (Gyula), Gyarakai Lászlóné* (Békés), Polányi Károlyné* (Bp.), Ilyésné Katona Ibolya* (Pécel), Vári Györgyné* (Kiskőrös), Kovács Imréné* (Bp.), Bató Tiborné* (Ócsa), Marton Elemér* (Lénárdaróc), Schmal Henrik* (Balatonszemes), Török Sándor* (Debrecen), Némethné Tóth Eszter* (Kaposvár), Szegedi Gyuláné* (Kiskőrös), Marton András* (Bp.), Döme Károlyné* (Zirc), Kovács Sándorné* (Kiskőrös), Marjai Sándor* (Miskolc-Szirma), Zóka Benjámin* (Pécs-Hird), Kovács Sándorné* (Miske), Sóvágó Antal* (Hajdúböszörmény), Bereczki Antal Józsefné* (Békés), Kissné Kovács Valéria* (Hajdúböszörmény), Sándor Mária* (Bp.), Rózsa Tiborné* (Kiskőrös), Barta Gyuláné* (Mezőkövesd), Hodoszó János* (Méhkerék), Keresztesné (Mágocs), Ecsedi Istvánné* (Érd), Grósz Györgyné* (Kétegyháza), Kissné Ady Éva* (Békés), Pintér Etelka (Isaszeg), Sáfrí Sándorné (Bp.), Papp Béláné (Pécs), Németh Emília (Szombathely), Weller József (Várpalota), Vincze Jolán (Domszóló), Simon Zoltánné (Bp.), Csábi Marietta (Nógrádmegyer), Forrás Ferenc (Bp.)

Könyvjutalomban részesült:

Csörsz Mihály (Bükkzsérc), Dan János (Békés), Weller József (Várpalota), Lakatos Ábel (Gyömrő), Bálint Borbála (Békéscsaba)

Gratulálunk!

Jutalmukat postán küldjük el.

„Emlékezz vissza az útra!...”

Unisono

1. Em - lé - kezz visz - sza az út - ra, És Meg - tar - tó - dat áldd!
2. Szól - jon az é - nek az Úr - ról, Mert gaz - dag kéz - zel áld!
3. Úgy sze - ret, úgy ne - vel té - ged, Mint a - nya gyer - me - két.

Bár - mi - len sok volt a pró - ba, Az mind ja - vad - ra vált.
Zeng - jen a han - god a múlt - ról, Ő min - dig vé - led járt!
Gon - do - san á - pol és gyó - gyít, És szent ke - gyel - me véd.

Kő - szik - la hűs vi - zet on - tott, S a völgy - ben man - na várt.
Bár va - dul tá - mad a Sá - tán, De raj - tad már nem győz.
Hű - sé - ged jó kö - te - lé - két Ne tép - je sem - mi szét!

Bár - hogy is tom - bolt az or - kán, Ő hű kar - já - ba zárt.
'Á - mo - gat, ő - riz a Krisz - tus, A győz - tes é - gi Hős.
Szol - gáld őt hű - en a sí - rig, És áld - jad nagy ke - gyét!

„Emlékezz vissza az egész útra, amelyen vezetett Istened, az ÚR ... a pusztában ... próbára téve téged, hogy megtudja, mi van a szívedben...”

(5Móz 8,2)

A JÓ PÁSZTOR megtalálható az interneten is:

www.jopasztor.baptist.hu